

„Mis sa ennese kasa tood?“ küssendas
 issa hirmsa healega lapse wasto. — „Sedda
 kimpõ kuirva õkstega,“ wastas weike Maria,
 agga ütles weel rõõmsa näoga: „Tõõn ka
 ennese kasa ühhe kalli armsa süddame sõ-
 bra, kes ni joukas ja ühtlase ni halleda
 melega õn, et ennam kui rohkeste saab
 meid aidata, siis kui meie ennast temma
 ommaks anname. Se ei õlle temmale
 ühtegi raske asõ, sind, õh armas eideke,
 ühhe sannaga terweks tehha, ja tadile
 nahka sata temma kingiseppa tõ tarwis,
 nina meile keikidele meie parrajat tarwi-
 dust murretseda. Jeesus õn temma nimmi.“
 — „Mis sa seäl jansõid õmmas seggatses
 peas“, küssendas mees, „kui sinna tem-
 mast wait ei õlle, siis katsu. Kui õlleõid
 enneminne kerjamesse warral tinga rahha
 leiwa tarwis tonud, se õlleks hopis ennam
 maksnud.“

Tunni aial parrast astus üks naeste-
 rahwas hurtsiko tuppõ ja ponna ühhe korni
 laua peale üteldes: „Kirriko õppetaja õn

teie kibbedast pudust kuulnud. Temma
 sadab teile esõ õisa nattukesõ toito, ja lub-
 bab, et temma tahhab parrast isse tulla
 teid waatma, et saaks teiega nõu piddada,
 mil wiisil sest häddast peästetud saaksite.“ —
 Mees seisõs seäl kui pu sammõs, tahtõs
 tännada, agga ei sanud sanno suust waha,
 nisammoti wabhhe naene, kellel silma pis-
 sarad heält lämmotasõid. Maria üksnes
 hüdis: „Eks se taewalik waewalistõe hingõ
 sõbber Jeesus, kedda minna unnenägemis-
 ses näagin ja kes meile õbbi tootas, eks
 se ei õlle nõõd jubba õmma armo sanna
 tõeks temud ja kirriko õppetaja läbbõ sedda
 suurt head läkkitanud! Tänname tuhhat
 ja tuhhat forda Jeesandat ja ühtlase ka
 sedda lahket kirriko õppetajat, kelle tulle-
 mist pitki silmi õtame.“ Parrast kui woõras
 naesterahwas õlli ärralainud ja et nemmed
 seäl perres ammust aiaõ jälle üksford õllid
 kõhõhud täitnud, langes issa esõimesõ forda
 põlwõlli mahha ja küssendas: „Õh Jum-
 mal, Jummal! õlle mulle raske pattusele